

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 24 listopada 2022 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Postępowanie główne, które stało się bezprzedmiotowe –
Umorzenie postępowania

W sprawie C-302/21

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castelló de la Plana (sąd pierwszej instancji nr 4 w Castelló de la Plana, Hiszpania) postanowieniem z dnia 7 maja 2021 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 12 maja 2021 r., w postępowaniu:

Casilda

przeciwko

Banco Cetelem SA,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: C. Lycourgos, prezes izby, L.S. Rossi, J.-C. Bonichot, S. Rodin i O. Spineanu-Matei (sprawozdawczynie), sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Banco Cetelem SA – D. Sarmiento Ramírez-Escudero i C. Vendrell Cervantes, abogados,
- w imieniu rządu hiszpańskiego – M.J. Ruiz Sánchez, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej – J. Baquero Cruz, I. Rubene i N. Ruiz García, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: hiszpański.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni zasad pierwszeństwa prawa Unii i pewności prawa, art. 120 TFUE oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Casildą, będącą konsumentką, a Banco Cetelem SA w przedmiocie umowy kredytu odnawialnego udzielonego jej przez Banco Cetelem, którego stopa procentowa miała mieć charakter lichwiarski.

Ramy prawne

Prawo Unii

Dyrektywa 93/13

- 3 Artykuł 4 dyrektywy 93/13 stanowi:

„1. Nie naruszając przepisów art. 7, nieuczciwy charakter warunków umowy jest określany z uwzględnieniem rodzaju towarów lub usług, których umowa dotyczy i z odniesieniem, w momencie zawarcia umowy, do wszelkich okoliczności związanych z zawarciem umowy oraz do innych warunków tej umowy lub innej umowy, od której ta jest zależna.

2. Ocena nieuczciwego charakteru warunków nie dotyczy ani określenia głównego przedmiotu umowy, ani relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług, o ile warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem”.

- 4 Artykuł 8 tej dyrektywy stanowi:

„W celu zapewnienia wyższego stopnia ochrony konsumenta państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać bardziej rygorystyczne przepisy prawne zgodne z traktatem w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą”.

Dyrektywa 2008/48 WE

- 5 Artykuł 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66), zatytułowany „Harmonizacja i bezwzględnie wiążący charakter niniejszej dyrektywy”, stanowi:

„1. W zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w swoim prawie krajowym ani wprowadzać do niego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by konsumenci nie mogli zrzekać się praw przyznanych im na mocy przepisów prawa krajowego wprowadzających w życie niniejszą dyrektywę lub do niej się odnoszących.

3. Państwa członkowskie zapewniają ponadto, by przepisy, które przyjmują w celu wykonania niniejszej dyrektywy, nie mogły być obchodzone poprzez sposób formułowania umów, w szczególności poprzez włączenie wypłat lub umów o kredyt objętych zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy do umów o kredyt, które z uwagi na swój charakter lub cel mogłyby stwarzać możliwości uniknięcia stosowania jej przepisów.

[...]”.

Prawo hiszpańskie

Kodeks cywilny

- 6 Zgodnie z art. 1255 Código civil (kodeksu cywilnego) „umawiające się strony mogą ustanowić umowy, warunki i warunki, jakie uznają za stosowne, pod warunkiem że nie są one sprzeczne z ustawami, dobrymi obyczajami lub porządkiem publicznym”.

Ustawa o zwalczaniu lichwy

- 7 Zgodnie z art. 1 akapit pierwszy Ley sobre nulidad de los contratos de préstamos usurarios (ustawy o nieważności lichwiarskich umów o kredyt) z dnia 23 lipca 1908 r. (BOE nr 206 z dnia 24 lipca 1908 r., zwanej dalej „ustawą o zwalczaniu lichwy”):

„Każda umowa kredytu, w której stopa procentowa jest znacznie wyższa od zwykłej stopy procentowej środków pieniężnych i jest w oczywisty sposób nieproporcjonalna w świetle okoliczności sprawy lub której warunki są nieuczciwe, jest nieważna, jeżeli istnieją powody, by uznać, że kredytobiorca wyraził na to zgodę ze względu na trudną sytuację, brak doświadczenia lub ograniczenie swoich władz umysłowych”.

LGDCU

- 8 Artykuł 80 nowelizacji ogólnej ustawy o ochronie konsumentów i użytkowników, zatwierdzonej przez Real Decreto Legislativo 1/2007, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios (królewski dekret ustawodawczy 1/2007 w sprawie nowelizacji ogólnej ustawy o ochronie konsumentów i użytkowników) z dnia 16 listopada 2007 r. (BOE nr 287 z dnia 30 listopada 2007 r., zwanej dalej „LGDCU”), dotyczący „Wymogów mających zastosowanie do warunków umownych, które nie były przedmiotem indywidualnych negocjacji”, wymienia w lit. c) jako jeden z tych wymogów „dobrą wiarę i właściwą równowagę między prawami i obowiązkami stron, co wyklucza w każdym przypadku stosowanie nieuczciwych warunków”.

- 9 Zgodnie z art. 82 ust. 1 LGDCU:

„Za nieuczciwe uznaje się wszelkie warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, oraz wszelkie praktyki, na które nie została wyrażona wyraźna zgoda, a które wbrew wymogom dobrej

wiary powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków stron, ze szkodą dla konsumenta i użytkownika”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 10 W dniu 8 kwietnia 2011 r. powódka w postępowaniu głównym, będąca konsumentką, zawarła z Banco Cetelem umowę o kredyt konsumencki o charakterze odnawialnym (revolving), przewidującą rzeczywistą roczną stopę oprocentowania (zwaną dalej „RRSO”) w wysokości 23,14%, z którą to umową wiązało się wydanie karty kredytowej (zwaną dalej „rozpatrywaną umową kredytu”).
- 11 Konsumentka wniosła do sądu odsyłającego, Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castelló de la Plana (sądu pierwszej instancji nr 4 w Castelló de la Plana, Hiszpania), powództwo o stwierdzenie nieważności rozpatrywanej umowy kredytu ze względu na, tytułem głównym, brak przejrzystości i informacji przy zawieraniu tej umowy w zakresie, w jakim ustalono w niej RRSO na poziomie 23,14%, a pomocniczo ze względu na to, że tę stopę procentową należy uznać za lichwiarską. Powództwo to ma również na celu zasądzenie od Banco Cetelem zwrotu odsetek już zapłaconych, przy czym powódka w postępowaniu głównym powinna być zobowiązana jedynie do spłaty pożyczonego kapitału.
- 12 Banco Cetelem zaprzecza brakowi przejrzystości, a także lichwiarskiemu charakterowi rozpatrywanej umowy kredytu. W tym celu powołuje się on w szczególności na wyrok Tribunal Supremo (sądu najwyższego, Hiszpania) nr 149/2020 z dnia 4 marca 2020 r. (ES:TS:2020:600), dotyczący wykładni ustawy o zwalczaniu lichwy. Z wyroku tego wynika, że nie można uznać, iż stopa procentowa przewidziana w rozpatrywanej umowie kredytu ma charakter lichwiarski. Ze wspomnianego wyroku wynika bowiem, że w celu ustalenia, czy stopa procentowa ma taki charakter, należy odnieść się do średniej stopy procentowej mającej zastosowanie do kategorii, do której należy rozpatrywana operacja, w wysokości opublikowanej w oficjalnych statystykach narodowego banku Hiszpanii. W niniejszym przypadku RRSO w wysokości 23,14% wymieniona w rozpatrywanej umowie kredytu była niższa od przeciętnej stopy procentowej stosowanej powszechnie dla tej kategorii umów, czyli umów o kredyt odnawialny.
- 13 Sąd odsyłający ma wątpliwości co do zgodności wyroków Tribunal Supremo (sądu najwyższego) nr 628/2015 z dnia 25 listopada 2015 r. (ES:TS:2015:4810) i nr 149/2020 z dnia 4 marca 2020 r. (ES:TS:2020:600) z zasadami pierwszeństwa prawa Unii i pewności prawa, a także z dyrektywami 93/13 i 2008/48.
- 14 Zdaniem sądu odsyłającego zasady wypracowane w tych wyrokach Tribunal Supremo (sądu najwyższego) nie tylko wypaczają pojęcie „lichwy”, ponieważ eliminują jego subiektywny aspekt, a mianowicie ocenę trudnej sytuacji konsumenta, ale również są niezgodne z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 w zakresie, w jakim umożliwiają sądowe ustalenie lub sądową kontrolę ceny lub też kosztu kredytu konsumenckiego bez podstawy prawnej i poza ramami stwierdzenia nieważności umowy ze względu na jej lichwiarski charakter. W konsekwencji sąd ten zastanawia się, czy zgodnie z zasadą pierwszeństwa prawa Unii powinien odstąpić od stosowania tego orzecznictwa Tribunal Supremo (sądu najwyższego) w ramach zawisłego przed nim sporu.

- 15 Ponadto, ponieważ Tribunal Supremo (sąd najwyższy) orzekł w wyroku nr 149/2020 z dnia 4 marca 2020 r. (ES:TS:2020:600), że sąd może zbadać nieuczciwy charakter warunku określającego stopę procentową tylko wtedy, gdy konsument złożył takie żądanie, orzecznictwo to jest również niezgodne z wynikającym z dyrektywy 93/13 obowiązkiem zbadania z urzędu nieuczciwego charakteru warunku umowy o kredyt konsumencki.
- 16 Wreszcie, zdaniem sądu odsyłającego Tribunal Supremo (sąd najwyższy) ograniczył w tym wyroku przysługujące sądowi krajowemu uprawnienia dyskrecjonalne w zakresie ewentualnego lichwiarskiego charakteru umowy o kredyt konsumencki, ustalając w tym celu kryteria, które nie są ani obiektywne, ani precyzyjne, naruszając tym samym zasadę pewności prawa, o czym świadczy rozbieżne orzecznictwo sądów krajowych. Ta niepewność prawna jest niezgodna z celem polegającym na zapewnieniu skuteczności funkcjonowania wewnętrznego rynku kredytu konsumenckiego, do którego zmierza dyrektywa 2008/48 oraz art. 120 TFUE.
- 17 W tych okolicznościach Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castelló de la Plana (sąd pierwszej instancji nr 4 w Castelló de la Plana) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) a) Uwzględniając zasadę pierwszeństwa prawa Unii w zakresie jej kompetencji, w szczególności w ramach uregulowania dotyczącego kredytu konsumenckiego i umów zawieranych z konsumentami, czy zgodność z prawem Unii orzecznictwa hiszpańskiego Tribunal Supremo (sądu najwyższego) dotyczącego [ustawy o zwalczaniu lichwy] jako przepisu prawa krajowego (w zakresie, w jakim orzecznictwo to dotyczy nie tylko nieważności zawartej umowy, lecz również określenia »głównego celu« umowy o kredyt konsumencki, warunków kredytu odnawialnego oraz stosunku jakości do ceny świadczonej usługi) powinna być badana przez sąd krajowy z urzędu, czy też należy przyjąć stanowisko Tribunal Supremo (sądu najwyższego), który uważa, że obowiązek dokonania oceny zgodności z prawem Unii i dyrektywami unijnymi jest uwarunkowany żądaniami pozwu wniesionego przez stronę powodową (zasada dyspozycyjności) i im podporządkowany, wobec czego, jeżeli »jedynym lub głównym« roszczeniem zawartym w powództwie, wynikającym z przepisu prawa krajowego, jest stwierdzenie nieważności umowy o kredyt konsumencki »ze względu na jej lichwiarski charakter«, należy uznać, że pierwszeństwo prawa Unii i wprowadzonej przez nie harmonizacji »nie wchodzi w grę«, nawet jeżeli orzecznictwo tego sądu najwyższego w zakresie wykładni i zastosowania przywołanej ustawy o zwalczaniu lichwy dotyczy definicji głównego celu oraz stosunku jakości do ceny kredytu konsumenckiego będącego przedmiotem sprawy, którą ma rozstrzygnąć sąd krajowy?
- b) W każdym wypadku, uwzględniając: zasadę pierwszeństwa prawa Unii i zakres harmonizacji jej kompetencji w ramach regulacji kredytu konsumenckiego i umów zawieranych z konsumentami; fakt, iż w orzecznictwie hiszpańskiego Tribunal Supremo (sądu najwyższego) wielokrotnie wskazano, że regulacja przewidująca »wyłączenie«, o którym mowa w art. 4 ust. 2 dyrektywy [93/13] jako przepisie harmonizującym, została w pełni transponowana do hiszpańskiego porządku prawnego i że sąd krajowy nie może więc dokonywać sądowej kontroli cen; fakt, że w hiszpańskim porządku prawnym nie istnieje żaden przepis, który by w sposób ogólny zezwalał na dokonywanie wspomnianej sądowej kontroli cen lub dawał podstawę do jej dokonywania, a nawet sama [ustawa o zwalczaniu lichwy] na nią nie zezwala ani nie daje do niej podstawy; fakt, że nie dokonano oceny ewentualnego braku przejrzystości warunku umownego określającego cenę kredytu konsumenckiego – czy sprzeczne z art. 4 ust. 2 dyrektywy [93/13] jest stosowanie przez sąd krajowy przywołanej ustawy o zwalczaniu lichwy poza jego

naturalnym zakresem zastosowania w ramach stwierdzenia nieważności zawartej umowy i dokonywanie w ramach uprawnienia »ex novum« »kontroli sądowej« głównego przedmiotu umowy w celu ogólnego określenia bądź ceny kredytu konsumenckiego (poprzez odniesienie do stopy odsetek stanowiących wynagrodzenie lub nominalnej stopy oprocentowania), bądź kosztu kredytu konsumenckiego (poprzez odniesienie do [RRSO])?

c) Wreszcie, zgodnie z powyższym i uwzględniając ramy regulacyjne i harmonizacyjne zawarte w traktacie FUE, w szczególności w dziedzinie kompetencji Unii dotyczących funkcjonowania rynku wewnętrznego, czy kontrola dokonywana przez sąd krajowy w celu ogólnego określenia ceny lub kosztu kredytu konsumenckiego bez uprzedniego ustanowienia wyraźnie na to zezwalających przepisów prawa krajowego »jest zgodna« z art. 120 TFUE w kontekście otwartej gospodarki rynkowej i zasady swobody zawierania umów przez strony?

2) Uwzględniając zasadę pierwszeństwa prawa Unii w zakresie harmonizacji jej kompetencji, w szczególności w ramach dyrektyw regulujących kwestie kredytu konsumenckiego i umów zawieranych z konsumentami, oraz ze względu na to, że zasada pewności prawa jest koniecznym warunkiem właściwego i skutecznego funkcjonowania wewnętrznego rynku kredytu konsumenckiego, czy sprzeczne ze wspomnianą zasadą pewności prawa jest mające na celu prawidłowe funkcjonowanie wewnętrznego rynku kredytu konsumenckiego ograniczenie [RRSO] w umowach o kredyt konsumencki, które może być narzucone w sposób ogólny konsumentowi w celu zwalczania lichwy, takie jak przyjęte przez Tribunal Supremo (sąd najwyższy) na podstawie parametrów, które nie są obiektywne i precyzyjne, lecz jedynie przybliżone w taki sposób, iż to od uznania każdego sądu krajowego zależy ich konkretne ustalenie tego ograniczenia w celu rozstrzygnięcia zawisłego sporu?”.

Postępowanie przed Trybunałem

- 18 Sąd odsyłający wniósł o rozpoznanie niniejszej sprawy w trybie przyspieszonym na podstawie art. 105 regulaminu postępowania przed Trybunałem. Na poparcie swojego wniosku sąd odsyłający wskazał, że postawione pytania mają istotny wpływ na aktualny kontekst rynku finansowego kredytu konsumenckiego.
- 19 Artykuł 105 § 1 regulaminu postępowania przewiduje, że na wniosek sądu odsyłającego lub w wyjątkowych przypadkach z urzędu, jeżeli charakter sprawy wymaga niezwłocznego rozstrzygnięcia, prezes Trybunału może postanowić, po zapoznaniu się ze stanowiskiem sędziego sprawozdawcy i rzecznika generalnego, o rozpatrzeniu odesłania prejudycjalnego w trybie przyspieszonym.
- 20 W tym względzie, co się tyczy faktu, że kwestie podniesione w niniejszej sprawie dotyczą potencjalnie dużej liczby osób i stosunków prawnych, należy przypomnieć, że tryb przyspieszony, o którym mowa w tym przepisie, stanowi instrument proceduralny służący zaradzeniu nadzwyczajnej sytuacji (zob. podobnie wyrok z dnia 15 września 2022 r., Veridos, C-669/20, EU:C:2022:684, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 21 Tymczasem znaczna liczba osób lub sytuacji prawnych, których może dotyczyć orzeczenie sądu odsyłającego, które ma zapaść w wyniku skierowania sprawy do Trybunału w trybie prejudycjalnym, sama w sobie nie stanowi wyjątkowej okoliczności uzasadniającej zastosowanie

trybu przyspieszonego [wyrok z dnia 3 marca 2022 r., Presidenza del Consiglio dei Ministri i in. (Lekarze odbywający szkolenia specjalizacyjne), C-590/20, EU:C:2022:150, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 22 W tych okolicznościach w dniu 12 maja 2021 r. prezes Trybunału, po zapoznaniu się ze stanowiskiem sędziego sprawozdawcy i rzecznika generalnego, postanowił nie uwzględnić tego wniosku.

Okoliczności, które wystąpiły po złożeniu wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 23 Pismem z dnia 1 sierpnia 2022 r. Banco Cetelem poinformował Trybunał, przedstawiając stosowne dokumenty, po pierwsze, że w dniu 29 kwietnia 2021 r. do sądu odsyłającego zostało złożone uznanie roszczeń, którym Banco Cetelem uwzględnił wszystkie żądania powódki w postępowaniu głównym. Po drugie, Banco Cetelem wyjaśnia, że strony postępowania głównego zawarły ugodę, w której powódka w postępowaniu głównym zrzeka się wszystkich swoich żądań w zamian za zapłatę przez Banco Cetelem żądanej kwoty. Do pisma dołączono kopię wniosku o zatwierdzenie tej ugody, przedstawionego sądowi odsyłającemu w dniu 10 maja 2021 r., jak również kopię dowodu zapłaty uzgodnionej kwoty w dniu 12 maja 2021 r.
- 24 Zgodnie z tą ugodą umowa kredytu zostaje rozwiązana, a każda ze stron oświadcza, że nie ma już żadnych żądań wobec drugiej strony.
- 25 Zapytany przez Trybunał o to, czy odpowiedź na pytania prejudycjalne jest nadal konieczna w celu rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym, sąd odsyłający wskazał w odpowiedzi z dnia 31 sierpnia 2022 r., że postanowił w dniu 7 maja 2021 r., iż pomimo uznania roszczeń należy utrzymać wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, ponieważ leży u jego podstaw oczywisty interes publiczny. Ponadto w dniu 11 maja 2021 r. sąd ten postanowił, że nie można przychylić się do wniosku o zatwierdzenie ugody, dopóki postępowanie pozostaje zawieszona w oczekiwaniu wydania przez Trybunał orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

W przedmiocie umorzenia postępowania

- 26 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału pytania dotyczące wykładni prawa Unii, z którymi zwrócił się sąd krajowy na gruncie stanu prawnego i faktycznego, za którego ustalenie jest on odpowiedzialny, przy czym prawidłowość tych ustaleń nie podlega ocenie Trybunału, korzystają z domniemania, iż mają one znaczenie dla sprawy (wyrok z dnia 26 marca 2020 r., Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 Niemniej również zgodnie z utrwalonym orzecznictwem procedura przewidziana w art. 267 TFUE jest instrumentem współpracy pomiędzy Trybunałem i sądami krajowymi, dzięki któremu Trybunał dostarcza sądom krajowym elementów wykładni prawa wspólnotowego, które są niezbędne dla rozstrzygnięcia przedstawionych im sporów (wyrok z dnia 26 marca 2020 r., Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, pkt 44).
- 28 Ponadto zgodnie z art. 100 § 2 regulaminu postępowania Trybunał może w każdej chwili stwierdzić, że przesłanki jego właściwości nie są już spełnione.

- 29 W niniejszej sprawie z jednej strony z pisma z dnia 1 sierpnia 2022 r. przekazanego Trybunałowi przez Banco Cetelem wynika, że strony postępowania głównego zawarły ugodę, w której powódka w postępowaniu głównym, w zamian za zapłatę kwoty przez Banco Cetelem, odstąpiła od wszelkich roszczeń wobec tego banku wynikających z przedmiotowej umowy o kredyt. Jak wynika z pisma z dnia 31 sierpnia 2022 r. i z załączonych do niego dokumentów, sąd odsyłający potwierdza istnienie tej ugody.
- 30 Z drugiej strony należy stwierdzić, że w piśmie z dnia 31 sierpnia 2022 r. sąd odsyłający wskazał, iż zamierza podtrzymać swój wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym ze względu na to, że jego pytania dotyczą kwestii interesu ogólnego. Jego zdaniem odpowiedzi mogą położyć kres niepewności prawnej wynikającej z orzecznictwa Tribunal Supremo (sądu najwyższego) i mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia licznych podobnych sporów zawisłych między innymi przed nim.
- 31 Z utrwalonego orzecznictwa wynika jednak, że odesłanie prejudycjalne nie ma służyć wydawaniu opinii doradczych w przedmiocie pytań ogólnych i hipotetycznych, lecz ma być podyktowane potrzebą skutecznego rozstrzygnięcia sporu. Jeżeli zatem okaże się, że zadane pytanie w sposób oczywisty nie ma już znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu, Trybunał powinien orzec, że nie ma potrzeby orzekania w sprawie [wyrok z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego), C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 32 W szczególności, ponieważ zarówno z brzmienia, jak i z systematyki art. 267 TFUE wynika, że warunkiem zastosowania procedury prejudycjalnej jest rzeczywista zawisłość przed sądem krajowym sporu, w ramach którego sąd ten będzie musiał wydać orzeczenie uwzględniające orzeczenie prejudycjalne, Trybunał powinien umorzyć postępowanie, gdy spór w postępowaniu głównym stał się bezprzedmiotowy [zob. podobnie wyrok z dnia 12 marca 1998 r., Djabali, C-314/96, EU:C:1998:104, pkt 21, 22; a także postanowienie z dnia 1 października 2019 r., YX (Przekazanie wyroku do państwa członkowskiego, którego obywatelem jest osoba skazana), C-495/18, EU:C:2019:808, pkt 19, 24–26].
- 33 W niniejszej sprawie, nawet jeśli spór w postępowaniu głównym jest jeszcze formalnie zawisły przed sądem odsyłającym, ponieważ zdecydował on zawiesić rozpatrzenie tego sporu do celów niniejszego odesłania prejudycjalnego, z informacji, którymi dysponuje Trybunał, wynika, że strony w postępowaniu głównym zawarły ugodę, która została wykonana, i że zwróciły się do sądu odsyłającego z wnioskiem o zatwierdzenie tej ugody kończącej ich spór. Z powyższego wynika, że odpowiedź Trybunału na pytania zadane przez sąd odsyłający nie byłaby dla niego w żaden sposób użyteczna dla rozstrzygnięcia tego sporu, który stał się bezprzedmiotowy.
- 34 W tych okolicznościach postępowanie w sprawie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym należy umorzyć.

W przedmiocie kosztów

- 35 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniach głównych, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Postępowanie w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożonego przez Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castelló de la Plana (sąd pierwszej instancji nr 4 w Castelló de la Plana, Hiszpania) postanowieniem z dnia 7 maja 2021 r., zostaje umorzone.

Podpisy